

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Bf.II.372/2011/6.

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Szegeden, 2011. november 9. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta és nyilvánosan kihirdette a következő

V É G Z É S T :

A sikkasztás büntette miatt vádlott (neve) ellen indított büntetőügyben a **Bács-Kiskun Megyei Bíróság** nyilvánosan megtartott tárgyalás alapján 2011. június 22. napján nyilvánosan kihirdetett **3.B.47/2009/87.** számú ítéletét

h e l y b e n h a g y j a .

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S :

A megyei bíróság a nyilvános tárgyaláson meghozott és nyilvánosan kihirdetett ítéletével (vádlott neve) vádlottat az ellene sikkasztás büntette [Btk. 317. § (1) bekezdése és a (6) bekezdés a) pontja] miatt emelt vád alól felmentette. A magánfél polgári jogi igényének érvényesítését egyéb törvényes útra utasította, és rendelkezett a bűnügyi költség viseléséről.

Az ítélet ellen a pótmagánvádló és a pótmagánvádló jogi képviselője jelentettek be fellebbezést a felmentés miatt, bűnösség megállapítása végett. A Szegedi Ítéltábla a 2011. szeptember 2. napján meghozott Bf.II.372/2011/2. számú végzésével a pótmagánvádló jogi képviselője által bejelentett fellebbezést elutasította.

A pótmagánvádló jogi képviselője a pótmagánvádló fellebbezését írásban is részletesen indokolta, melyben elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének megalapozatlanság okából történő hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását indítványozta a bűnösség megállapítása érdekében.

A másodfokú eljárásban a védő az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és az elsőfokú bíróságnak arra történő felhívását indítványozta, hogy a vádlott felmentésére tekintettel állapítsa meg a pótmagánvádló által fizetendő védői díjat és költségeket.

A fellebbezés alaptalan.

Az ítéletőktábla a Be. 348. § (1) bekezdése alapján eljárva az ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság lényeges eljárási szabálysértés nélkül folytatta le a tárgyalást.

Tényállás-felderítési kötelezettségének eleget tett, a vád tárgyát képező releváns tényekre nézve a szükséges körben és mélységben a bizonyítást felvette. Ítéletében megindokolta a pótmagánvádló jogi képviselője által előterjesztett bizonyítási indítvány elutasításának az okát is, amely érvelés okszerű volt, s az ennek során kifejtetteket a másodfokú bíróság is osztotta. További bizonyításnak helye nem volt [Be. 353. § (1) bekezdés].

A megyei bíróság az általa beszerzett bizonyítékokat indokolási kötelezettségének maradéktalanul eleget téve egyenként és összességükben is értékelte, s a tényállást az így elfogadott bizonyítékokra alapítva állapította meg. Mérlegelése logikus és az iratok tartalmán alapuló volt, így a bizonyítékok mérlegelésén keresztül a tényállást támadó, és megalapozatlanság folytán hatályon kívül helyezést célzó fellebbezés eredményre nem vezethetett.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a másodfokú bíróság mindössze annyiban érintette, hogy az ítélet 10. oldal 4. bekezdésétől a 11. oldal 4. bekezdéséig terjedő részt mellőzte a tényállásból, minthogy az ott kifejtettek az indokolásba tartoznak.

A megalapozottnak bizonyult tényállás képezte a felülbírálat alapját [Be. 351. § (1) bekezdés].

Az elsőfokú bíróság a tényállásból a vádlott büntetőjogi felelősségének hiányára következtetett, s őt bűncselekmény hiányában felmentette az ellene emelt vád alól. Álláspontjának lényege szerint a kőanyagnak a megbízó telephelyéről történő kiszállításával a **(1. sz. Kft. neve)** Kft. és a **(2. sz. Kft. neve)** Kft. között adásvételi szerződés jött létre, melynek keretén belül, arra figyelemmel, hogy a szerződés 8. pontja tulajdonjog-fenntartást nem tartalmaz, a **(2. sz. Kft. neve)** Kft. megszerezte az általa megvásárolt kőanyag tulajdonjogát, s így az számára nem minősült „idegen dolog”-nak.

A vádlott azzal együtt, hogy számviteli kötelezettségeinek nem tett teljes körűen eleget - amely cselekvősége azonban nem képezte vád tárgyát -, a bizományosi szerződés és mellékletei kereteit nem lépte túl magatartásával, az általa elszállított kőanyaggal a tulajdon átszállásának időpontjáig nem rendelkezett a sajátjaként, azt nem is tulajdonította el, illetve a tulajdonjog átszállása folytán arra nézve a sikkasztás bűncselekményét nem is követhette el. A pótmagánvádló és a vádlott között mindössze polgári peres eljárás során tisztázandó elszámolási vita áll fenn, amely azonban nem képezheti büntetőeljárás alapját.

Az ítélet tábla a megyei bíróság jogi indokolását, s ehhez képest a büntetőjogi felelősség megállapítása körében kifejtetteket csak részben osztotta.

Az elsőfokú bíróságnak az a megállapítása ugyanis, hogy a bizományosi szerződés 8. pontja - eltérően a harmadik személy részére történő értékesítést szabályozó 2. ponttól - nem tartalmaz tulajdonjog fenntartást, iratellenes megállapításnak bizonyult.

A szerződés ezen pontja ugyanis - mint ahogy azt az elsőfokú bíróság ítélete is helyesen tartalmazza - akként rendelkezik, hogy az adásvételi szerződés a bizományos és a megbízó között csak akkor tekinthető megkötöttnek, ha a bizományos a megvásárolt kőanyag árát a megbízónak megfizette. Ellenkező esetben a kőanyagot továbbra is a bizományi értékesítésre átvett készlet részének kell tekinteni, amelyért a bizományos a megbízó felé a szerződésben foglalt rendelkezések szerint helytállni tartozik (ítélet 30. oldal).

A felek tehát a szerződésben úgy állapodtak meg, hogy amíg a bizományos a megbízónak nem fizeti ki a kőanyag vételárát, addig a kőanyagot a bizományi értékesítésre átvett készlet részének kell tekinteni, tehát - mint ahogy a harmadik személy részére történő értékesítés esetén is - azon továbbra is fennáll a megbízó tulajdonjoga.

Az ítélet tábla ezért mellőzte az ítéletből azon megállapításokat, amelyek szerint a **(2. sz. Kft. neve)** Kft. a bánya területéről kiszállított kőanyag felett tulajdonjogot szerzett.

Az elsőfokú bíróság érdemben ezzel együtt is helyesen döntött a vádlott felmentéséről.

A Btk. 317. § (1) bekezdésében meghatározott sikkasztás bűncselekménye ugyanis kizárólag szándékosan követhető el. Az elkövető tudatának ki kell terjednie az objektív tényállási elemekre, így arra is, hogy a vád tárgyát képező ingó dologon más tulajdonjoga áll fenn, és ez így számára „idegennek” minősülő dolog tulajdonjogát szerzi meg jogtalanul, illetve rendelkezik felette sajátjaként. Ebből következően

kizárja a szándékosságot, s így a bűncselekmény megállapíthatóságát az elkövető azon tévedése, amelynél fogva az idegen dolgot a saját dolgának tartja.

Az elsőfokú bíróság által beszerzett bizonyítékok alapján pedig az állapítható meg, hogy a bizományosi szerződés (és mellékleteinek) a tartalma a felek számára nem volt egyértelmű. Maguk a sértetti képviselők, illetve tulajdonosok is eltérően értelmezték azokat, melyet jól tükröz **(tanú neve)nak** a nyomozati vallomása, aki abban ugyancsak azt adta elő, hogy azért kéri a bányakaput elhagyó áru vételárát - és nem magát a kőanyagot -, mert a kiszállítása értékesítésnek minősült (ítélet 25. oldal 2. bekezdés).

Ebből következően nem zárható ki a vádlott tévedése sem - hiszen egyrészt a szerződés 5. pontja szerint a kőanyagnak a bánya területéről történő kiszállítása értékesítésnek minősül, másrészt a szerződés más pontjai tulajdonjog fenntartást írnak elő - a kőanyag tulajdonjogának megszerzését illetően.

Minden kétséget kizáróan, ítéleti bizonyossággal meg nem állapítható tudattartalom, illetve szándékosság hiányában pedig nem állapítható meg a sikkasztás bűncselekménye annak ellenére sem, hogy a vádlott bűnössége tekintetében is merültek fel bizonyítékok.

Ezért az ítélőtábla az ítélet jogi indokolását a fentiek szerint megváltoztatta, s a vádlottat a Be. 6. § (3) bekezdés b) pont 1. fordulata alapján - mert nem állapítható meg bűncselekmény elkövetése - tekinti felmentettnek az ellene emelt vád alól.

A bűnösség megállapítását célzó fellebbezés tehát alaptalan volt, s a másodfokú bíróság az ítéletet az egyéb rendelkezéseinek helyességére is tekintettel, a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A védői díjról és költségeinek a megtérítésére vonatkozó védői indítvány ugyanakkor téves volt, s ezért azt a másodfokú bíróság nem teljesítette.

A Be. 339. § (3) bekezdése értelmében ugyanis a vádlott felmentése (illetve az eljárásnak az ügyész vádelejtése folytán való megszüntetése) esetén kizárólag akkor kerülhet sor a vádlott költségeinek, illetve védőjének az eljárás során nem előlegezett díja és költségeinek a megtérítésére, ha a vádat az ügyész képviselte. Jelen eljárásban azonban nem az ügyész, hanem a pótmagánvádló képviselte a vádat, így a Be. 339. § (3) bekezdésének az alkalmazására nem kerülhetett sor.

A végzés elleni további fellebbezés kizártságának a megállapítása a Be. 386. §-án alapszik.

Szeged, 2011. november 9.

Gyurisné dr.Komlóssy Éva s.k. Dr.Mezőlaki Erik s.k. Dr. Cserháti Ágota s.k.
a tanács elnöke a tanács tagja, előadó a tanács tagja

A Szegedi Ítéltábla Bf.II.372/2011/6. számú végzése és a Bács-Kiskun Megyei
Bíróság 3.B.47/2009/87. számú ítélete a jelen végzés folytán a mai napon jogerős.

Szeged, 2011. november 9.

Gyurisné dr. Komlóssy Éva s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

tisztviselő